

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7269/2021
13.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радослав Мађаров, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вера Биљетина, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Иван Ћаловић, адвокат из ..., ради деобе брачне тековине, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2997/20 од 06.07.2021. године, у седници одржаној 13.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2997/20 од 06.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2997/20 од 06.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Вишег суда у Чачку П 37/20 од 31.07.2020. године у ставу првом изреке, којим је обавезана тужена да тужиоцу на име стицања у брачној тековини исплати $\frac{1}{2}$ противвредности аутомобила „Пежо“ модел „...“ у износу од 559.251,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.07.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је наведена првостепена пресуда тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име $\frac{1}{2}$ вредности покретних ствари евидентираних као основна средства и власништво СЗР „ВВ“ исплати 4.768.320,00 динара са законском затезном каматом од 31.07.2020. године до исплате, ствари ближе означених у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев за исплату камате на износ од 4.768.320,00 динара за период од 10.11.2015. године до 31.07.2020. године. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 557.500,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, побијајући пресуду у делу којим је тужбени захтев правноснажно усвојен.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) и установио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се у ревизији указује, није предвиђена као ревизијски разлог чланом 407. став 1. ЗПП. Ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП могу бити битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 6, 8, 10. и 11. овог закона, под условом да су истицане и у жалби, односно да су учињене у поступку пред другостепеним судом. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни битне повреде из члана 374. став 1. овог закона на коју се ревизијом указује. У конкретном случају, другостепени суд је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом и за донету одлуку изнео одговарајуће правне разлоге у односу на које ревизија није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су закључиле брак ...1978. године, из ког брака имају ћерке ГГ, рођену ...1980. године и ДД, рођену ...1981. године. До фактичког престанка брачне заједнице дошло је у јуну 2005. године, а брак је разведен пресудом Општинског суда у Чачку П. 953/06 од 09.11.2006. године. Странке су 1990. године започеле заједнички посао, производњу колача, прво су основале посластичарницу „ЂЂ“ на име тужиоца која је потом угашена, у 1991. години основале СЗР „ВВ“ на име тужене, потом је основано и предузеће ТП „АБ“ које је угашено, у 1993. године основана је СТЗР „ВВ“ на име тужиоца, у 1996. године основали су ДОО „ВВ“ на име обе странке и тада су угашене обе претходно основане радње СРЗ „ВВ“ на име тужене и СТЗР „ВВ“ на име тужиоца. У 1999. години тужена је иступила из ДОО „ВВ“ и основала СЗР „ВВ“, тужилац је остао на раду као оснивач ДОО „ВВ“, СЗР „ВВ“ је након пререгистрације постала СЗУР „ББ“, под којим именом је и даље наставила да послује. Утврђено је да се посао који су странке започеле 1990. године временом развијао, према радницима и пословним сарадницима обоје супружника су иступали као власници, заједничким радом странке су стекле знатну имовину у току трајања заједнице живота у браку, тако да све што је стечено у току трајања брачне заједнице представља њихову заједничку имовину с обзиром да су обоје били ангажовани у заједничком послу, без обзира на околност на кога су се водиле радње.

После фактичког престанка брачне заједнице, у ситуацији нерасправљених имовинских односа између супружника, тужена је предузела акте располагања делом заједнички стечене имовине у браку.

Тужена је, као поклонодавац, са ћеркама странака, као поклонопримцима, закључила Уговор о поклону, оверен код суда 03.11.2006. године. Овим уговором, тужена као власник СЗУР „ВВ“ пренела је ћеркама право својине на пословном простору у ... у ... број .. на кп. бр. .. КО ..., као и на покретним стварима таксативно наведеним у том уговору.

Тужбу ради деобе заједничке имовине тужилац је поднео 29.08.2006. године. У поступку по овој тужби је утврђено да возило „Пежо“ модел „...“ купљено 2003. године на име тужене, након куповине унето у предузетничку радњу тужене, представља

заједничку имовину странака у смислу члана 171. став 1. Породичног закона, а с обзиром да је оно од стране тужене отуђено након престанка брачне заједнице, тужиоцу припада половина утврђене вредности овог возила. Утврђено је да су заједничким радом странака у току трајања брака стечене и покретне ствари, опрема и инвентар, које су коришћене као средства за обављање делатности СЗР „ВВ“, које су такође представљале неподељену заједничку имовину странака, а тужена их је заједно са пословним простором поклонила ћеркама, закључењем уговора о поклону у истом месецу када је брак странака разведен (новембар 2006. године), до којег сазнања је тужилац дошао касније у току трајања овог поступка и због чега је стварно правни захтев преиначен у облигациони. Уз оцену о једнаком доприносу супружника у стицању, као и да се не ради о застарелом потраживању, другостепени суд је донетом пресудом обавезао тужену да тужиоцу исплати половину утврђене вредности предметних заједничким радом стечених ствари, са законском затезном каматом од дана пресуђења, а за период који томе претходи је захтев за камату одбио, уз изнете разлоге за такву одлуку које је непотребно понављати.

Другостепена пресуда је заснована на правилној примени члана 171. став 1, 177, 178. и 180. став 1. и 2. Породичног закона.

Ревизија није основана у оспоравању правилности побијане пресуде.

Претежним делом наводи ревизије се односе на оспоравање утврђеног чињеничног стања. Имајући у виду да је чланом 407. став 2. ЗПП изричито прописано да ревизија не може да се изјави због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, то и наводи ревизије с тим у вези остају без утицаја. Правилност примене материјалног права од стране другостепеног суда није доведена у питање наводима ревизије да тужена која је право својине пренела на ћерке ГГ и ДД, није легитимисана ни за својински ни за облигациони део тужбе, да је тужилац био у обавези да тужбу поднесе против ГГ и ДД јер су оне нужни супарничари у овој правној ствари и да је тужиочево право да захтева накнаду штете застарело.

Својински односи између странака као супружника нису били расправљени пре предузетог располагања од стране тужене закључењем уговора о поклону у корист ћерки странака.

Породичним законом у члану 171. став 1. прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину. Под деобом заједничке имовине сматра се утврђивање сувласничког односно суповерилачког удела сваког супружника у заједничкој имовини, прописује члан 177. истог закона. Право на деобу заједничке имовине имају супружници, сагласно члану 181. У одсуству споразума о деоби заједничке имовине, деобу заједничке имовине врши суд (судска деоба), по правилима прописаним у члану 180. овог закона.

У конкретном случају, пре деобе заједничке имовине тужена је неовлашћено располагала тужиочевим неодређеним уделом у заједничкој имовини. У таквој ситуацији, оправдано је обавезана да тужиоцу исплати половину противвредности ствари које су биле у режиму заједничке имовине са једнаким доприносом супружника у стицању, како је према утврђеним околностима одређено у свему правилном применом материјалног права.

Из изнетих разлога, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није основана и применом члана 414. ЗПП одлучио је као у изреци.

На основу члана 165. став 1. ЗПП, одлучено је о трошковима ревизијског поступка, одбијањем захтева тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер на терет противне стране досуђени могу бити само они трошкови који су били потребни ради вођења парнице, сагласно члану 154. став 1. ЗПП, а ту карактеристику нема одговор на ревизију.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић